

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 197.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365742176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

søger sin Tilfredsstillelse i Krigens Farer og Besværligheder, medens den ad diplomatiske Veie havde aabnet sig Adgang til de største Stats-embeder og Æresposter ved flere af Europas Hoffer.

Familiens Overherre sørgede altid omhyggelig for, at et veltruffet Portrait af enhver Søn i Slægten blev opbevaret i Familiegalleriet. Blandt Rækken af disse Adelsmænd fandtes der regelmæssig i hver Generation en lille dværgagtig Vanskabning med et uformeligt stort Hoved og som oftest med det afskyeligste Udtryk af Dyriskhed, Sløvhed og opblåst hovmodig Dumbhed. Dette var dog ikke Tilfældet med den Sidste i Rækken, som vistnok havde et høist uformeligt Ydre, men hvis Blik dog havde noget besynderligt Tiltrækkende, naar man uden at agte paa Ansigts-Formerne kunde blive fortrolig med de Øine.

Denne sidste yngre Søn af Familien levede i Aaret 1804 i Paris. Dette formentlige Offer for Slægtens ydre Lykke var som sædvanlig ved sin Fødsel bleven hilset med Jubel i Familien. Der var Intet blevet sparet paa hans Pleie og Opdragelse. Han var bleven opfoørt som en Prinds og underviist paa det Omhyggeligste i de Videnskaber og Konster, hvortil han havde Lyst og Anlæg. Han var ingenlunde blotret for Aandsevner. Han var i denne Henseende et dobbelt Særsyn i Familien, medens alle de foregaaende Vanskabninger i denne Slægt havde været halve Dyr, uden Interesse for Andet, end for Velleevnet og de groveste sandelige Nydelse.

Guilherme var denne unge Mands Daabs-Navn. Han havde fra sin Barndom havt en paafaldende Lyst til at høre Eventyr og senere til poetisk Læsning ved Siden af en brændende Beggerlighed efter Alt hvad der i den strengere Videnskabelighed stod i nærmest Forbindelse med Aandens hemmelighedsfulde Verden. Saavel Naturvidenskabene som Theologien og Filosofien syntes han kun at ville studere, for at tilfredstille denne sin Higen efter Klæthed i sit eget og Menneskeslagets Forhold til Væsners Ophav og deres evige Fremtid. Han havde ogsaa tidlig udviklet et stort Talent til Musikken, hvori han havde drevet det til et sjældent Mesterskab, som Fiolinist. I sin Faders Hus havde han allerede som Barn ladet sig høre ved store Fester og vakt Beundring ved sit Fiolinspil, men altid skjult bag et Forhæng, og uden nogensinde at ville vise sig for nogen Fremmed. Det Portrait, man havde af ham, var malet uden hans Vidende af en skjult Kunstner. Med de foregaaende Vanskabninger i Familien havde det

som oftest været Tilfældet, at de havde anset sig selv for yderst vel-skabte og indtagende; ved deres Forfængelighed i Forening med deres indskrænkede Aandsevner og gruelige Skikkelse havde de idelig udsat sig for Latter, uden at det krænkede dem i deres selvtilfredse Indbildskhed. *Guiljelmo* havde derimod allerede som Barn havt den fuldeste Bevidsthed om Afskyeligheden i hans Skabning. Han havde aldrig kunnet see sit uhyre Hoved og sin puklede Dværgeskikkelse i Spillet uden et dybt og smerteligt Suk. Den uvilkaarlige Latter, Synet af ham opvakte, skar ham dybt i Hjertet og havde i nogen Tid fremkaldt en Bitterhed i hans Sind, som han dog efterhaanden aldeles fik udryddet. Han havde af Naturen det blødeste og kjarligste Sind, der kunde strømme over af Følelse, naar han troede sig ene og ubemærket, men han besvarede Ingen dermed og vilde ikke udsætte sig for Latter ved at robe det. Han var aldrig at bevæge til at træde ud af Huset og nyde frisk Luft, uden om Natten, naar det var hælgenmørkt, eller Morgen og Aften i Paladsets strengt tillukkede Have, hvor han ikke kunde befrygte at blive set af noget Menneske. Hele Dagen tilbragte han i sine tillaasede Gemakker, hvor han sysselsatte sig med Musik, Læsning og videnskabelige Arbejder, og ingen andre Mennesker saac, end sin ældste Lærer og den gamle Tjener, der fra hans Barndom havde været bestemt til hans Opvartning; alle Andre, ogsaa Lærerne, var han usynlig for bag et Tappe. Selv Familien havde han en afgjort Modbydelighed for at see eller lade sig see af. Det var, som han vidste eller anede, at han var et ufrivilligt Offer for dens Glæde og Herlighed, og der var ikke en Eneste blandt hans Slægtninge, som havde mindste Deeltagelse for hvad han aandelig levede i. Man havde imidlertid føiet ham i Alt, og han var opvoxt som et Slags Eremit i sin Faders Hus. I en Alder af 20 Aar var han efter sit Ønske sendt til Paris med den gamle Tjener og den noget underlige aldrende Hovmester, der fra hans Barndom saagodtsom havde været hans eneste Selskab.

Denne Hovmester, *Dr. Pietro Carbone*, var en lærd Antiquar og Medlem af mangfoldige Academier og lærde Selskaber. Hans Titler alene indtoge næsten den halve Side af Titebladet paa enhver Bog, han lod prente. Klarhed i Formen besad han dog ingenlunde, og hans Navn var kun bekjendt blandt de Lærde, som han selv tilsendte sine Skrifter, hvilke dog neppe Nogen havde læst, undtagen hans Sætter og han selv.